

Ur mina memoarer 2.

DU TILLHÖR MIG

Jag kände just då att allt användes emot mig. Jag visste inte vad jag skulle göra för att komma lättare undan. Gick det att komma lättare undan? Tog man bara emot allt gjorde det ännu mer ont inuti då det ju kändes som att man på ett indirekt sätt tillät det som hände. Gjorde man motstånd så blev han bara ännu våldsammare. Jag provade båda delar om vartannat. I början hade jag gjort desperat motstånd. Jag försökte ta mig upp, springa min väg, vrida mig åt sidan. Men han tog bara tag i mitt hår och släpade mig tillbaka till sängen. Tryckte brutalt ner mig på madrassen. Jag bokstavligen kände hur det knakade i ryggen när han våldsamt pressade ner mig så jag inte längre kunde röra mig. Jag försökte skrika. Men jag hade en hand för min mun. Sen hände det. Mina handleder bands fast. Jag kunde inte göra något. Dissociationen satte igång och jag stängde av mig själv. Han trängde in i mig. Min hjärna reagerade inte på det sexuella övergreppet som just inträffat.

Tårarna rann fast jag aldrig brukade gråta. Kändes så konstigt att gråta. Oavsett vad som hände höll jag alltid tårarna på insidan. Men nu gick det inte. Det blev för mycket för den där svartklädda emo-etiketterade tonåringen.

Jag visade att jag var emot det som hände. Jag gjorde det jag kunde. Jag vet att det inte är mitt fel. Ändå fortsätter jag att anklaga mig själv. Bara för att jag inte vet varför det hände. Vad som gjorde att det gick så fel. Jag var inte särskilt gammal. Kanske förstod jag inte bättre än att anklaga mig själv.

"Du gör som jag säger! Du tillhör mig..."

I det ögonblicket var jag inte längre i form för att göra motstånd. Slagen hade tystat mig och gjort att jag inte längre orkade göra något mer.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tricia Johansson med Poeter.se id #23826 innehar upphovsrätten